

POSLEDNÍ Z APORVERU

DAVID ŠENK

FRAGMENT

Poslední z Aporveru

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.stánky.nakladatelství.cz
www.albatrosmedia.cz

David Šenk
Poslední z Aporveru – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

POSLEDNÍ Z APORVERU

David Šenk

 FRAGMENT

Knih první

V troskách Oswilu

Blížil se soumrak a Pefa se začínal zmocňovat neklid. Přeshlapoval na přídí samoletu, něco si pro sebe mumlal, stínil si oči dlaní ruky a snažil se zahlédnout v mracích před sebou sloup života. „Podle mapy to už nemůže být daleko,“ řekl a přejel si rukou po zarostlé bradě. „Synku,“ otočil se a zavolal na Rybliho, který na levoboku připravoval kotevní lana. „Raději se schovej.“

Rybli se narovnal, napnul hruď a zavrtěl hlavou. Odhodlaně sevřel lana, až mu zbělely klouby na rukou. „Nejsem přece malý serpen, abych se schovával.“

Pef se trpce usmál, sestoupil z pozorovací plošiny a položil Ryblimu ruku kolem ramen. „Za chvíli bude tma,“ řekl pomalu a otočil mladíka čelem k zádi, kde měli ze starých plachet postavený provizorní přístřešek. Rybli do něj neochotně vklouzl, ale nechal dolní cíp poodhrnutý a skrz malý otvor pozoroval otce, jak se vrací na příd.

První slunce zapadlo. Pef snad po sté nahlédl do mapy a v duchu počítal stíny. Byli daleko od domova a mapa již dávno nebyla tak přesná, jako v okolí jejich sloupu. Doufal

však, že se jim do Oswilu podaří doletět před setměním. Nechtěl pokoušet osud. Prozatím měli štěstí, Tokrejové na ně ještě nezaútočili.

Když zapadlo druhé slunce, mraky před samoletem se najednou rozestoupily a Pef leknutím vykřikl.

„Tati!“ ozvalo se z přístřešku. Rybli vyběhl na palubu, zakopl o kotevní lana a natáhl se jak dlouhý tak široký. Pef mu pomohl na nohy. Ryblimu ztuhla krev v žilách, když viděl jeho obličej, zkřivený zlobou a strachem zároveň.

Stáli pak na přídi mlčky vedle sebe a nevěřičně zírali na rozpraskaný sloup života a město, z kterého se valil dým.

„Přišli jsme pozdě,“ řekl Peť, zavrtěl smutně hlavou a položil si ji do dlaní.

Ryblí těžce polkl, prsty na rukou se mu křečovitě stáhly odpozem. Na své cestě již viděli několik sloupů, které podlehly Temnotám, přesto byl ten pohled vždy tak děsivý. Vždy jim připomínal, co čeká celý svět, pokud ve svém hledání neuspějí.

Plantáže kolem města byly zplundrované, krasořitky zažloutlé a schlíplé, z neduživých makát tekla šedivá břevka. Město samotné připomínalo rozlomený dýchavičník, seschlý a pokřivený. Domy byly rozbořené a tu a tam ještě hořely a dobarvovaly krajinu zrudlou paprsky zapadajících sluncí.

Na okraji rozvalin našli poničené kotviště a přistáli. Rybli se ustrašeně rozhlížel, ale nikde nebylo vidět živou duši. Na průzkum jim nezbývalo mnoho času. Třetí slunce již také mizelo za obzorem a Tokrejové se mohli každou chvílí vrátit, aby dokonali zkázu města.

Museli rychle najít úkryt. Přivázali samolet ke kotvišti a rozběhli se k malým domkům pod městskými hradbami. Sotva za nimi zapadly dveře, ozvalo se zvenku odporné kvílení. Rybli se ustrašeně skrčil v koutku světnice. Pef přiskočil k okenicím a začal je opatrně zavírat. V narůstající tmě zahlédl stíny několika Tokrejů, krev mu pulzovala v uších, na čele mu vyrazil studený pot.

Když zavřel poslední okenici, v místnosti nastala úplná tma. Opatrně, aby do něčeho nevrátil a neupoutal na sebe zbytečně pozornost, šmátral rukama před sebou, až našel Rybliho, a posadil se vedle něj na zem.

„Tati,“ zašeptal Rybli, „mám strach, že se nám Ecidil nikdy nepodaří najít. Hledali jsme přece už skoro všude.“

„Neboj se,“ těšil ho Pef. „Však na to nejsme sami. Možná budou mít štěstí ostatní. Ecidil nesetrvává na jednom místě. Je živý, nepředvídatelný a možná se objeví tam, kde ho budeme nejméně čekat.“ Zvenku se ozývaly tokrejské skřeky a něčí vyděšený křik, který posléze přešel v odporné bublavé čvachtání. Rybli se chytil Pefa za ruku a pevně ji sevřel.

„Kdybychom Ecidil našli my dva,“ zeptal se Rybli po chvíli, „dokázali bychom Srdce Aporveru vyléčit? Jak bychom poznali, co je správný lék?“

„Říká se, že Srdce může vyléčit jen to správné přání, něco, po čem člověk opravdu touží.“

„Já bych si přál, aby zmizely ty odporné tokrejské zrůdy,“ řekl zvýšeným hlasem Rybli. Pef mu položil ruku na ústa a výstražně zasyčel. Za dveřmi domku to podivně zachrastilo. Něco jako by škrábalo na dveře, ale pak nastalo ticho.

„Doufal jsem, že nám v Oswilu pomohou, že budou vědět, kde hledat...“ řekl Pef sklesle.

Rybli přikývl. Chtěl otce povzbudit, ale nevěděl, co říct. Ze všeho nejraději by se vrátil domů, utekl pryč od těch hrůz, které na cestách potkávali. To, co se mu doma zdálo být tak nudné, mělo nyní sladkou příchuť jistoty a bezpečí – jak rád by pomáhal se sklizní krasořitek, hrál si před domem s placárem a podnikal výlety na okolní sloupy s Krejtem a jeho přáteli.

„Stýská se mi po mámě,“ zašeptal a Pef ho pohladil po hlavě. „Brzy se jí dočkáš,“ řekl. „Pokud tu nenajdeme žádné vodítko, poletíme domů.“ Z torny pak vytáhl dvě deky, jednu podal Ryblimu a druhou se přikryl sám.

„Odpočiň si,“ řekl a potichounku začal zpívat dávnou apoverenskou ukolébavku.

*„Malé slunce nad obzorem už se chystá k spánku
a to velké pomaličku otáčí další stránku...“*

Za chvíli Rybli usnul. Pef napínal zrak, před očima viděl barevné kruhy a skvrny, které se proměňovaly v obrysy temných Tokrejů. Ošival se a poposedával na tvrdé podlaze. Několikrát dostal chuť zažehnout svítící sykonu a zahnat chmuury, které se na něj ve tmě snášely. Neudělal to. Dům nebyl pořádně zabeďněný, Tokrejové by je mohli vyčmuchtat.

Přemýšlel o minulosti a ptal se sám sebe, zda je už Rybli dostatečně dospělý a zralý na to, aby mu o ní mohl vyprávět a nevystavit přitom nikoho zbytečnému nebezpečí.

Čekala je dlouhá, bezesná noc.

Dvakrát se vystřídali na hlídce, a tak byli k ránu docela svěží. Oswil, zaplavený paprsky tří aporverských sluncí, nevypadal tak nevládně a zlověstně jako předešlého večera. Když však narazili na první mrtvé, strach a obavy se jim opět začaly krást na mysl. Potrhaná a rozdrápaná těla ležela před pobořenými domy, ze kterých stále ještě stoupal dým. Rybli se snažil o ně pohledem ani nezavadit, ale tu a tam se neubráníl a zadíval se do vyděšených očí, které jako by ho přitahovaly nějakou tajemnou silou.

„Utíkej!“ říkaly mu. „Nebo tě potká stejný osud.“

Město bylo tiché, jen jejich kroky se nesly do dálky ulicemi lemovanými zčernalým sykonovým podrostem. Po zabitých Tokrejích zbyly tu a tam hromádky zvlhlého popela, s kterým si pohrával vítr.

Rybli se neustále rozhlížel, jako by čekal, že se přece jen někdo objeví ve dveřích, zamává z okna či balkonu, ale nikde nebylo ani živáčka. Lidé z města zmizeli, pohltily je Temnoty a proměnily na své služebníky.

Stoupali k vrcholku města, k začouzené siluetě radnice. Naděje, že v troskách najdou pomoc či radu, byla malinká, ale nemohli se vzdát. Nepřekonali tu ohromnou vzdálenost od domova jen proto, aby se na poslední chvíli strachy otočili.

„Je vyléčení Srdce Aporveru jediná možnost záchrany světa?“ zeptal se Rybli, když se usadili k odpočinku. Slunce stála vysoko na obloze. Pef vytáhl z torny sušené hadovky a ostražitě se rozhlížel. Zdálo se mu, že v boční ulici zaslechl nějaký šramot. Chvilí nehybně poslouchal, pak zavrtěl hlavou a podíval se na Rybliho.

„Někteří lidé na Srdce nevěří,“ řekl, „a s Tokreji bojují. Ale pokud Srdce existuje, zabíjení Tokrejů ho neuzdraví, právě naopak. Z jejich krve povstanou další Temnoty, budou se rozpínat po Aporveru a nezastaví se, dokud nepohltí celý svět.“

Rybli okusoval hadovku a pokyvoval hlavou. Pár jeho přátel o existenci Srdce také pochybovalo. Krejto i Palner se jejich plánu najít Ecidil dokonce veřejně vysmívali. V den, kdy se posádky ve svých samoletech vydávaly na cestu, na ně posměšně volali:

„Ten, kdo hledá Ecidil, svůj rozum dávno ztratil.“

Krejto za to dostal od svého otce za vyučenou, ale jeho přístup a názory se tím nezměnily. Rybli obdivoval Krejtovu odvahu, sám ale nevěděl, na kterou stranu se vlastně připojit. Jeho otec Srdce Aporveru uctíval podle starých tradic a každé ráno jej zdravil rituálním tancem, Rybli byl však opatrný a na zázraky nevěřil. Bránilo mu v tom všechno to neštěstí, s kterým se setkali, smrt a zkáza způsobené Temnotami a jejich tokrejskými přísluhovači.

Dojedly a vydali se na další cestu. Tu a tam nahlédli do nějakého opuštěného domu. Většinou spatřili spoušť a nepořádek, někdy se ale zdálo, že si jejich obyvatelé jen odskočili něco zařídit a brzy se vrátí. Na stolech bylo prostřeno k večeři,

u kamen byly srovnané hromádky nasekaných hřídelfkových polínek.

„Jaké to muselo být,“ řekl zamyšleně Rybli, „když lidé mohli snít..“

Pef sebou trhl a zamračil se. „Myslíš Věštcí?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Rybli. „Ještě předtím. Když mohli snít všichni Aporveřané.“

Pef pokrčil rameny. „Svět musel být tenkrát šílený,“ řekl. „Lidé nevěděli, co je v budoucnosti čeká, bojovali o holé přežití. Kdyby nebylo Reblana a Pampirin, kdo ví, co by se s Aporverem stalo, když se Srdce poprvé roznemohlo.“

„Když dokázali najít Ecidil oni,“ řekl odhodlaně Rybli, „dokážeme to také.“

Pef se chraplavě zasmál a poplácával syna po zádech.

Blížili se k vrcholku města. Radnice byla vytesaná z gigantické sykony, měla tři obří věže s širokými ochozy, k hlavnímu vchodu vedlo dvouramenné schodiště a lávka od přilehlého kotviště samoletů. Z dálky působila radnice majestátně, když však dorazili blíž, uviděli obrovské trhliny a rozšklebené začouzené zdi.

Opatrně vystoupali po vratkých schodech a vešli do budovy. Rozlehlý sál odrážel jejich kroky, vysokými okny proudily dovnitř paprsky sluncí, pokarnová podlaha se leskla, až musel Rybli přimhouřit oči.

Prohledávali místnosti jednu za druhou, ale nenašli nikoho živého. Jen popel, prach a spálené maso. Rybli byl bledý a zrychleně dýchal.

„Počkej na mě venku,“ řekl Pef, ale Rybli zavrtěl hlavou, odkašlal si a zhluboka se nadechl. Prohledali i podzemí a na-

konec vystoupali na nejvyšší věž. Pohled na zničené město byl skličující. Zešedlo, i sykony, které ještě ráno vypadaly zdravě, nyní klonily své květy k zemi, úponky zkroutené, jako by je sežehl mráz.

Na stěnách věže se objevily nové praskliny a Rybli sebou vystrašeně trhl.

„Nikdo tady není,“ řekl Pef smutně. Zdálo se, že mu pomoc, kterou v Oswilu hledal, slunce odepřela. Rozhodil nešťastně rukama a podíval se na Rybliho.

„Tamhle jsou ještě nějaká dvířka,“ řekl mladík a ukázal na výklenek v rohu místnosti. Pef se je pokusil otevřít, ale byly zablokované. Opřeli se do nich rameny a vyrazili je.

Ocitli se v malé místnůstce, v které se během nočního útoku Tokrejů pokusilo schovat několik lidí. Všechny je ale zahubily blesky Temnot, které prolétly okénkem uprostřed jedné ze stěn.

„To je archiv!“ vykřikl Pef, když si uvědomil, kde jsou. Poličky na stěnách byly plné herbářů nejrůznějších tvarů, v rozích stály stolky s držáky na svítící sykony, u kterých se dalo pohodlně studovat i v noci.

Ryblimu bušilo srdce vzrušením. Obcházel knihovnu a jako u vytržení si prohlížel starodávné svazky i soudobé herbáře. Velkou část knih sice poškodily blesky, ale i tak tolik moudrosti na jednom místě nikdy v životě neviděl. Herbář jeho otce byl útlý, popsané v něm byly jen ty nejběžnější sykony, o Aporveru a jeho historii se z něj dalo naučit jen to nejzákladnější. Často se tomu divil. „Mami,“ zeptal se jednou Lili, „jak to, že táta ví o světě snad úplně všechno, když je náš herbář tak hubený?“

„Naše osobní herbáře se ztratily, když jsme se stěhovali,“ řekla mu a zvláště se usmála. „To, co držíš v ruce, je jen to nejdůležitější, co jsme si pak znovu zapsali.“

Rybli listoval knihami jako omámený, přeskakoval od jedné kapitoly ke druhé, od obrázků divokých sykon k mapám starých sloupů života, a když na něj Pef po nějaké době promluvil, leknutím sebou cukl, ztracený v tom fantastickém světě.

„Našel jsi nějakou zmínku o Ecidilu?“

Zavrtěl hlavou. „Ale píše se tu o Věži snů,“ řekl Rybli a ukázal na obrázek obří věže, vysoké nejméně sto padesát stínů, obklopené davem maličkých lidí.

Pef herbář vztekle zavřel. Rybli sykl bolestí, jak ho těžká kniha praštila přes prsty.

„Nemáme moc času, synku,“ řekl o něco mírněji Pef. „Brzy musíme vyrazit zpět. Pokus se soustředit na to, proč tu jsme.“

Rybli přikývl a snažil se nevěnovat pozornost tomu, co se v herbářích psalo o Věštčích, Mramokaru, Severtu a všech těch dalších pohádkových místech. Najednou se však z útrobu radnice ozvala hlasitá rána, jako když plevelnatka šlehne chapdlem. Rybli vystrašeně zvedl hlavu a podíval se na otce. Po chvíli ticha se ozvala další rána. A další. Věž se začala třást jako dýchavičnick. Škvíry v popraskaných zdech se zvětšily, po podlaze se rozběhla křivolaká trhlinka.

„Radnice se bortí,“ vykřikl Pef. Rybli popadl jeden z herbářů, které ležely na stole, a vyběhl ven z místnosti.

Brali schody po pěti, nohy se jim pletly, v uších jim zvonilo. Rachot praskající budovy byl nesnesitelný. Rybli zakopl, začal se po schodech kutálet a zastavil se až o zeď na odpočív-

vadle. Pef ho dohonil, pomohl mu na nohy a spěchali dál. Věž se nakláněla, vzduch byl plný zvířeného prachu, štípal je v nose, škrábal v krku.

Když doběhli do vstupní haly, vyleštěná pokarnová podlaha byla pokrytá kusy stropu a kalužemi hnisu, který vytékal ze zdí.

Ryblimu se třásla kolena. Vystrašeně se kolem sebe rozhlížel a hledal cestu ven.

„Hlavní vchod je zavalený!“ vykřikl Pef. Chytil Rybliho za ruku, odtáhl ho k oknu a vystrčil ven. Pak se mu pod nohama propadla podlaha. Srdce se mu málem zastavilo leknutím a na poslední chvíli se zachytil za okno. Rybli mu pomohl vytáhnout se a pak se rozběhli, co jim síly stačily, po lávce ke kotvišti. Věže radnice se zřítily, zem duněla a otřásala se, vzduchem létaly ostré třísky. Pef s Ryblim za chvíli vypadali jako naježení serpeni, byli špinaví, z malých ranek po celém těle jim tekla krev.

Když byli v bezpečné vzdálenosti, zastavili se a snažili se popadnout dech. Rybli se otočil a prohlížel si hromadu trosk bývalé radnice. Sloup umíral. Vše, co přišlo do styku s Temnotami, se pomalu, ale jistě hroutilo. Oswil byl odsouzený k zániku.

Pef k němu přistoupil a zadíval se na herbář, který Rybli stále křečovitě tiskl k hrudi.

Byl zaprášený a lehce voněl ševelínem. Na jeho deskách bylo lesklými písmeny vyraženo: *Mus enis lines elos*.

„To je herbář znalců Kultu Sluncí!“ vykřikl překvapením Pef, vzal opatrně herbář do rukou a obřadně si ho prohlížel. Ukázal na nápis na obálce. „Bez sluncí jsme nic,“ zašeptal.

Rybli zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem o žádném Kultu Sluncí neslyšel.“

„Znalci postavili Věž snů a pomohli nám tak vidět do budoucnosti a porozumět jí.“

„To oni nás připravili o sny?“

Pef se zasmál. „To ne, synku, to ne. Až dlouho poté, co Věž stála, se Srdce Aporveru rozhodlo odebrat sny lidem, aby je uchránilo před zmatky, které vznikaly, když byly sny špatně pochopeny. Pak si vybralo sedm zástupců, moudrých a citlivých lidí, a jen těm sny posílalo dál.“ Pef opatrně herbář rozevřel, kýval hlavou a zasněně v něm listoval.

„Pomůže nám najít Ecidil?“ zeptal se Rybli.

„Měli bychom se vydat na zpáteční cestu,“ řekl roztržitě Pef. Vypadal spokojeně. Nález starého herbáře ho očividně potěšil, měl dojem, že jejich dlouhá cesta nakonec přece jen nebyla marná.

Rybli byl zmatený. Zdálo se mu, že před ním jeho otec něco tají. Byl to pro něj úplně nový pocit a nevěděl, jak se s ním vypořádat.

Když se blížili ke kotvišti pod městskými hradbami, Pef koutkem oka zachytil v postranní uličce nějaký pohyb. Zastavil se, sykl na Rybliho a dal si ukazováček před ústa. Obloha byla čistá, slunce zářila a rozechvívala vzduch, a i když se již skláněla k obzoru, po Temnotách a Tokrejích nebylo nikde ani památky.

„Divoký serpen?“ zašeptal Rybli.

V uličce něco zaskřípalo, a tak mlčky vytáhli své krucery

a opatrně se vydali na průzkum. V domku uprostřed ulice něco bouchlo. Když Rybli nahlédl oknem dovnitř, vyplašená prsklice, která seděla uvnitř na římse, ho plácla přes tvář tlustým listem, odfoukla si a přeletěla o kousek dál.

Pef se usmál a otočil se k odchodu, když tu z domku kdosi vyběhl a dal se na útěk mezi nízkými plůtky.

„Stůj!“ vykřikl Pef, když se vzpamatoval z leknutí. „Stůj, my ti neublízíme!“

Mladík se zastavil dobrých deset stínů od nich. Byl jen o trošku mladší než Rybli, hrbil se a vyděšeně si oba muže prohlížel. Byl bledý, špinavý a odřený a Pef se trpce usmál, když si uvědomil, že on a Rybli nevypadají jinak. Kývl na syna a oba schovali krucery. Čekali, až mladík najde odvahy a přijde k nim blíže. Nakonec se k tomu odhodlal, i když se zdálo, že je připravený vzít každou chvíli nohy na ramena.

„Musel jsi mít velké štěstí,“ řekl Pef. „Jsi asi jediný, kdo v Oswilu přežil.“

Mladík dlouho mlčel. „Nevím, jestli se tomu dá říkat štěstí,“ řekl nakonec sklesle. „Uklízel jsem staré haraburdí ve sklepení a propadl jsem se do nějaké zapomenuté podzemní chodby. Ztratil jsem vědomí, a když jsem se probрал, všichni byli pryč.“ Rozpřáhl ruce a schlíple pokrčil rameny. „Všichni byli pryč...“ zopakoval po chvíli a zahleděl se do dálky, kde obzor splýval s chomáčky bílých mračen.

„Jak ti říkají?“ zeptal se ho Rybli.

„Jsem Spiro,“ řekl a plaše se usmál.

Pef k němu přistoupil, chytil ho za obě ruce a řekl: „Zaveď nás k sýpkám?“

Spiro na něho překvapeně pohlédl.

„Nejsme z Oswilu a naše cesta sem byla delší, než jsme čekali,“ vysvětloval Pef. „Když jsme teď tři, budeme potřebovat nějaké jídlo navíc.“

Rybli souhlasně přikývl a povzbudivě se na Spira usmál. Spiro mlčel a chvíli těkal pohledem z Pefa na Rybliho. Pak se rozhlédl a pokýval hlavou. Vedl je na druhou stranu města. Snažil se nevnímat trosky kolem sebe, nemyslet na lidi zasypané pod nimi ani na ty ostatní, které pohltily Temnoty.

Oswil nakonec opouštěli v podvečer. Spiro stál na zádi a mlčky se s městem loučil. Pef tahal za řídicí lana a nespokojeně bručel. Samolet reagoval neobratně, a když se najednou jedno lano přetrhlo a přední plachta s hlasitým pleskáním kamsi odletěla, měl Pef co dělat, aby s porouchaným strojem dokázal přistát na malém okrajovém sloupu.

„Tokrejové nám ho pěkně zřídili,“ řekl Pef, když samolet prohlédl. Kromě natržených lan měl i uvolněné některé kusy paluby. Kdyby takhle v letu pokračovali, hrozilo, že se jim rozpadne pod nohama. Pef se nerozhodně podíval na oba chlapce, zkontroloval slunce na obloze a přemýšlel, jak dál. Stmívalo se, neměl nejmenší chuť se do Oswilu vracet. Nakonec ale pokrčil rameny a řekl: „Čeká nás dlouhá cesta domů, v tomhle stavu je samolet nepoužitelný. Vrátime se do města. U kotviště budou určitě nějaké náhradní díly, které budeme moct použít na opravu.“

Přešli přes úzkou lávku, která sloup spojovala s Oswilem.